

LIII. KNĚZ A PASTÝŘ

Písmo svaté:

Vzal kalich, vzdal díky a řekl: Vezměte a podávejte mezi sebou. Neboť vám pravím, že od této chvíle nebudu pít z plodu vinné révy, dokud nepřijde království Boží. Pak vzal chléb, vzdal díky, lámal a dával jim se slovy: Toto jest mé tělo, které se za vás vydává. To činite na mou památku. (Lk 22, 17-19)

Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou (Jan 20, 22-23).

Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí (1 Kor 4, 1-2).

Katechismus:

Avšak „všechny údy nemají stejnou činnost“ (Řím 12,4). Některé z nich jsou Bohem povolány, v církvi a církvích, aby konaly zvláštní službu společenství. Tito služebníci jsou vybráni a posvěceni svátostí kněžství, kterou je Duch svatý uschopňuje k tomu, aby jednali v osobě Krista-Hlavy, a tak sloužili všem údům církve. Posvěcený služebník je jako obraz („ikona“) Krista Kněze. Protože svátost církve se plně projevuje v eucharistii, projevuje se služba biskupa především v tom, že předsedá slavení eucharistie, a služba kněží a jáhnů pak ve společenství s ním. (čl. 1142 KKC)

Text k prohloubení meditace:

Kněz je tedy na místě Krista (alter Christus) a jedná v osobě Krista (in persona Christi). Kněz je člověkem Božího slova, člověkem svátostí, člověkem „tajemství víry“. Vírou přistupuje k neviditelným dobrům, která jsou dědictvím vykoupení světa a která nám získal Boží Syn. Nikdo se nesmí považovat za „vlastníka“ těchto dober. Jsou určena pro nás všechny. Avšak v síle Kristova ustanovení má kněz tato dobra udělovat jiným. Kněz podle apoštola Pavla je především správcem Božích tajemství (1 Kor 4, 1-2). Ježíš vícekrát mluví v podobenstvích o správcích, vzpomeňme si na podobenství o věrném a nevěrném správci (srov. Lk 12, 41-48). Správce není vlastníkem, nýbrž člověkem, kterému vlastník svěřuje svůj majetek, aby jej spravedlivě a odpovědně spravoval. Právě tak přijímá kněz od Krista dobra spásy, aby je patřičným způsobem rozděloval osobám, ke kterým je poslán.

Kněz je hlavou křesťanského společenství, je na místě Nebeského otce vzhledem k Božím dětem a je pastýřem jemu svěřeného stáda. Je jakoby hlavou, protože má úkol usměřovat vůli členů společenství a zaměřovat ji k jednotě a k společenství s dvojitým cílem: vertikálním a horizontálním. „Vertikální“ – ke společenství s Bohem skrze praktikování víry, morálky, liturgie a svátostí, „horizontální“ – skrze praxi bratrské lásky, lásky, která je službou solidarity, sdílením lásky a vzájemnou pomocí.

Kněz je na místě otce, protože prostřednictvím kázání a vyučování Božího slova a vysluhování svátostí přivádí k životu Boží děti. Živí je moudrým a vytrvalým kázáním, duchovním vedením a neúnavným vysluhování svátostí, zvláště svátosti smíření a eucharistie, aby zakládal a utvářel rodinu Božích dětí ve společenství, kam je poslán.

Kněz je pastýřem duší, protože zná ovce stáda, které je mu svěřeno, a nechává se jimi poznávat. Živí je na úrodných pastvinách Božího slova a svátostí, chrání je před světským smýšlením, lstivým sváděním rozumu a hanebným pokušením těla. Kněz jako Boží pastýř, dává svůj život, když brání svěřené duše, jako se brání ovečky před dravými vlky, kteří pronásledují věřící výsměchem, urážkami, odsouváním do pozadí a svádí je přitažlivostmi a scestným lákáním komunikačních prostředků. Kněz je svědkem a nástrojem Božího milosrdenství!

Kněz má učedníky Krista, Boží děti, ovečky předcházet na cestě evangelia tím, že poslušností a láskou uvádí do praxe Kristovo učení a příklad jeho života, jako nejlepšího vzoru a pastýře. Aby bylo hlásání evangelia účinné, musí kněz svědčit jeho praktikováním tak jako Ježíš. Když kněz nezůstane věrný v poslušnosti Kristu a církvi, svět a zlý duch nad ním může získat převahu. Je pak v nebezpečí, že Kristova láska a bratrská láska v jeho srdci vymizí a zůstane sám ve snaze hledat a nacházet úlevu v marných věcech světa a nebude už věřit, že pravé a věčné dobro může přijít jedině od Krista.

Je dobré, když si kněz vypomáhá technikou, kterou svět nabízí, nesmí však přijmout zvrácenou mentalitu, kterou skrze ni svět sděluje. Svatý papež Jan Pavel II. napsal, že „Dnešní svět volá po svatých kněžích! Pouze svatý kněz se ve stále více sekularizovaném světě může stát průzračným svědkem Krista a jeho evangelia. Jen takový kněz se může stát vůdcem lidí a učitelem na cestě ke svatosti. Lidé, a zvláště mladí lidé, takového vůdce očekávají. Kněz může být vůdcem a učitelem natolik, nakolik se stane opravdovým svědkem.... Na základě své vlastní dlouhé zkušenosti jsem se v tolika různých situacích utvrdil v přesvědčení, že účinná pastorační péče, opravdová „péče o duše“ může vyrůstat pouze z půdy kněžské svatosti. Opravdové tajemství ryzích pastoračních úspěchů nespočívá v hmotných prostředcích a ještě méně v „nákladných prostředcích“. Trvalé plody pastoračního úsilí vycházejí ze svatosti kněze. To je základ!“ (Jan Pavel II., *Dar a tajemství*, Praha 1997)

Předsevzetí:

Budu prosit Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň, aby mnoho mladých uposlechlo volání Krista následovat ho v jeho oběti, zpřítomňovat v síle Ducha Svatého, to co Kristus vykonal na oltáři kříže a co předtím ustanovil ve večeřadle jako svátost.

Myšlenka na závěr:

Kristus dal knězi svou spásonosnou moc, aby posvěcoval druhé. Dal mu však také milost svátostného kněžství, aby posvěcoval sám sebe.

(Mons. P. Galeone 2. 4. 2010)